

sket, og det staar ikke til at ændre i Øjeblikket, saa jeg skal ikke opholde Tingets Tid med det.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck) fremdrog Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Uniformer. Den højtærede Minister udtalte sig ikke om det, men jeg for mit Vedkommende tror, at det er nødvendigt, at i hvert Tilfælde den største Del af Statsbanepersonalet er uniformeret, saaledes at rejsende, der kommer paa Stationerne og vil have fat i Portørerne, kan skelne dem fra de almindelige Publikummer. Det vilde vist ikke være heldigt helt at berøve Personalet Uniform. Det kunde maaske gøres paa den Maade, at man nøjedes med at give dem en rød Snor om deres almindelige graa eller sorte Filthat, men jeg tror dog, det hele derved vilde faa et lidt tarveligt Udseende. I vort Genboland, Sverige, er Togbetjentene overordentlig sirlige og veluniformerede, for ikke at tale om det tyske Rige, hvor Banepersonalet ogsaa er særdeles veluniformeret og derved let kendeligt for det trafikerende Publikum, som vist alligevel har en vis Fordel derved. Hvis man ved at afskaffe Uniformerne kunde komme bort fra hele den Udgift, som Munderingen medfører, var der noget at tage under Overvejelse, men jeg er rigtignok temmelig sikker paa, at saa skulde der ydes en Godtgørelse for Slid paa de civile Klæder under Arbejdet indenfor Statsbanerne, saa nogen økonomisk Fordel for Banerne af nævneværdig Betydning vilde det neppe medføre.

Jeg beklager meget, at den højtærede Minister udtaler, at de af mig nævnte Garderobeforhold paa Østerbro Station ikke kan blive anderledes, end de er. Jeg skal ikke opholde Tingets Tid med at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men jeg vil tillade mig at drøfte det med den højtærede Minister i det Udvalg, som bliver nedsat.

Stuttelig skal jeg overfor det ærede 3die Medlem for 4de Kreds sige, at jeg fremhævede, at Nedsættelserne i 1922 havde skuffet, og det er jo ogsaa rigtigt, at de ikke nær indbragte den forøgede Indtægt, man skulde have haft, hvis der skulde være blevet Balance. Jeg ved godt, at Nedsættelserne var generelle. Det kan godt være, at disse nye Nedsættelser, som ikke kommer til at gælde i Almindelighed, men i enkelte Tilfælde, hvor de mulig kan tilføre Statsbanerne en særlig ny Trafik, kan blive mere pengegivende, men jeg er alligevel i Tvivl om, at de vil kunne føre til det tilfredsstillende Resultat, at Stats-

banerne naar frem til den Forrentning, der tilsigtes. Jeg hørte nok, at den højtærede Minister nu udtalte, at han havde Haabet. Ja, Haabet beskæmmer jo ingen, og jeg nærer ogsaa Haabet, men om det vil gaa i Opfyldelse, er ikke godt at vide, jeg stiller mig, som sagt, tvivlende overfor det. I øvrigt vil jeg blot gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Forrentning af Statsbanerne er slet ikke noget nyt, der nu kommer frem. Det var allerede fremme i 1903. Den Gang der var Tale om, at Tjenestemændene ifølge Loven skulde have tillagt Procenter af Udbyttet, blev det udtrykkelig fastslaaet, at der skulde være indtjent 2 pCt. i Rente af de under Statsbanernes Drift værende Anlæg, forinden der kunde blive udbetalt noget Udbytte. Den Gang krævedes der altsaa 2 pCt., nu er man oppe paa 5, det er vel sagtens i Overensstemmelse med de forandrede Tider, at man er kommet saa højt op. Men Princippet var altsaa allerede nedlagt i Loven af 1903.

Aubeck: Til det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) skal jeg sige, at jeg er mig ikke bevidst at have beskyldt ham for at have stillet Forrentningsspørgsmaalet frem som eneste Krav. Jeg har sagt, at han har stillet det frem som Hovedkravet; saa vidt var det blevet et Hovedkrav, gentog jeg, at det ærede Medlem med Rette kunde sige, at nu var det et Hovedkrav, stillet af samtlige Partier paa Rigsdagen, og det er rigtigt. Jeg gjorde opmærksom paa, at det formentlig maatte være paa Grund af de seneste Tiders Pengeforhold, at Kravet var kommet saa stærkt frem, men det, jeg advarede imod, og som jeg paa ny vil advare imod — og jeg synes deri at være enig med det ærede Medlem og den højtærede Minister —, er, at det bliver det eneste Krav. Naturligvis er det ganske rigtigt, at Forrentningsspørgsmaalet bringes frem i første Linie og anvendes som Drivkraft, som den højtærede Minister sagde, overfor Statsbanævæsenet.

I Anledning af mine Udtalelser om Forholdet mellem Staten og Kommunerne, hvor Statsbanerne skal erhverve nyt Terræn, gjorde den højtærede Minister den Bemærkning, at Statsbanernes Personale maatte optræde paa Statsbanernes Vegne og se paa disses Interesse. Her er det, jeg tillader mig at sætte et Spørgsmaals-tegn. Det er netop det, jeg mener, de ikke bør i absolut første Række. Staten er det fælles Samfund, og det, der skal til